

Răsăritul nostru

Unicul organ Surdo-pedagogic din țară

Director: V. DIMITRIU-LEORDA

Abonamentul 100 lei pe an pe velină

Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 București 6

Este adevărat? Nu diplomați ei oameni

D. Gabriel Climescu, directorul Institutului de surdo-muți dela Focșani este întrebat să răspundă potrivit art. 20 din legea pentru apărarea patrimoniului public din Monitorul Oficial No. 75 din 31 Martie a. c.:

Este adevărat că în vara anului 1936 și anume în lunile Iulie și August (vacanță) s'a întâmplat neregule în hra-

na elevilor rămași în școală în număr de 5 elevi și 2 pedagogi, silind pe acești pedagogi să treacă în condica de prezență la hrană un număr de 30 elevi, zilnic?

Este adevărat că din ziua de 1 Octombrie 1935, a reținut dela pedagogi, lunar, câte 480 lei pentru hrana lor fără să dea vreo chitanță?

Elena Dragomir

Un fapt divers trecut neobservat. Un infirm, un copil surdo-mut se joacă pe linia ferată de lângă Ploești. Trenul se apropie duduind, șuerând, dar copilul surd nu aude.

O biată femeie vede ce se pregătește. O fi avut și ea copiii ei, casa ei, grijile ei, dar nu se gândeste la ea și la ai ei ci

numai la copilul străin în primejdie de moarte. Se aruncă să-l scape—dar... e prea târziu și trenul îi ucide pe amândoi.

Intre numele care cinstește un neam merită să rămână la loc de frunte și acel al Elenei Dragomir. În vremurile când cei mari ai lumii dau doar

Urmare în pag. 2-a

Un monument profesorului Mihail Ionescu

— Prima recunoștință a surdo-Mușilor —

Un comitet de foști elevi ai Institutului de surdo-muți în frunte cu d. Dimitriu - Leorda președintele societății de surdo-muți din România, a luat inițiativa ridicării unui monument primului și valorosului profesor specialist de surdo-muți, regretatul Mihail Ionescu, care timp de 34 ani a condus cu mare dragoste și cinste exemplară Institutul de surdo-muți dela Focșani.

Monumentul imortalizează virtuțile eminentului apostol și se va ridica

pe una din aleele de pe șoseaua Kiseleff și va fi inaugurat în Noembrie a. c. sub auspiciile societății de surdo-muți, odată cu noul edificiu: „Casa Tăcerii“.

Toți foștii elevi ai Institutului de surdo-muți, prieteni și admiratori pot contribui cu o sumă de bani după puterile lor, trimițând obolul lor prin mandat poștal la sediul Societății de surdo-muți, Splaiul Unirii No. 9 București cu mențiunea: pentru monumentul Mihail Ionescu.

Sunt un cetitor de gazete și mai fericită?

un apărător al instituțiilor de cultură pe care miniștrii și ajutoarele lor caută prin toate mijloacele să le ridice la rostul lor civilizator.

Sunt oameni cari atunci când vorbesc de o problemă a învățământului nostru nu uzează de ochii minții ca să poată înțelegi măcar, efectul vorbirii sau al scrisului lor. Nu de mult am citit într'un număr al ziarului Curentul un articol care după titlul său și după autorul respectiv aveam impresia că voi găsi acolo adevărata cheie a unei probleme de actualitate, a învățământului de copii anormali.

Dar aspră decepție! Cu cât literile defilau grăbit în fața ochilor cu atât decepția creștea. Până la urmă un câmp de idei ranchinoase, de interes, de egoism, de răutate, de orgoliu și de răzbunare toate demonstrând și demascând, într'un ansamblu, o lovitură, un atac, din partea unei slabe pregătiri care vrea să-și măsoare puterile. Atât și nimic mai mult. De aceea să-mi fie permis a spune că: rău a fost inspirat respectivul când și-a ales un astfel de mijloc în doborârea unui adversar ireductibil. Efectul și mai prejos, glonțele fiind pornit dela un ochitor, care la o vârstă ca a sa nu-i rămâne alta de făcut decât să-și verifice ochii sufletului și și ai minții, fie și într'unul din laboratoarele de îndreptare ce adăpostesc generos atâtea deviațiuni mintale. A vorbi de „incercări“ neînțelepte este una cu nimica. Nu cu „incercări“ despre care nu se știe nimic și de nimeni, se poate afirma o activitate într'un domeniu care cere multă sinceritate, multă abnegație, sacrificiu, suflet înalt. Când aceste calități sunt absente dela baza unei opere sociale, orice „incercare“ intră în agonie dela început, iar încercătorul rămâne un anonim. Dar o „incercare“ este și aceea prin care domnul dela Berlin face deosebirea între un profesor și un învățator diplomat! Domnia sa nu știe încă până azi că și învățătorul ca și profesorul au aceeași misiune: de a instrui și a educa. Domnia sa nu știe că sunt oameni nediplomați care predau în particular pianul, vioara limbii streine și alte cursuri și totuși se numesc profesori. Dece nu face „incercări“ de dezaprobare și cu aceștia dacă crede că astfel situația „nenorocită“ de azi a învățământului de anormali poate fi schimbată întruna

Domnul preocupat de problema aceasta se mai scuză că n'a reușit în „incercările făcute“ fiind singur. De ce nu și-a mobilizat colaboratorii „intimi“ cu care „trăiește bine“, ca în sânul lui Abraam? Iar dacă i s'au pus piedici de ce nu le-a înfățișat aprobiului public la timp, atunci când a făcut „incercări“ de modificarea unei situațiuni „nenorocite“ la școlile de anormali? — Dar se mai spune de „unele examene ținute în familie“. În care familie? În aceea oficială a ministerului de rezort sau în familia vreunui diplomat ruginit?

A greșit domnul diplomat dela Berlin când, depășind bunul simț, a dat la spate grațitudinea ce o datora cuiva din ministerul școlilor pentru

bunăvoință și dreptatea ce a acordat-o prin creierea și sprijinirea unei școli de băieți surdomuți în București.

În concluzie să se știe: valul de suferințe al școlilor de anormali nu rezidă în diferență de nomenclatură a titlurilor ce au membrii corpului didactic ci în munca și sufletul ce trebuie să depună ei, astăzi, când economiile bugetare au depășit logica și realitatea prin excesivitatea lor.

Intr'o îndreptare se mai poate spera. Dar ea nu va veni dela nimeni decât dela autoritatea în drept căreia i se cere mai multă hotărâre în deșirarea terenului buturugos și trimiteră în epoca opincii, a acelor oameni pe care vârsta îi întoarce la manifestările din timpul celor „7 ani de-acasă“.

„LUNA BUCUREȘTILOR“

Nu este pentru prima dată când în Capitala țării se organizează o manifestare în genul „Lunii Bucureștilor“. Această datorită d. lui Donescu, primar general, care s'a dovedit priceput și cu multă voință în gospodăria orașului.

Ceeace interesează la această manifestare este întâi expoziția din Parcul Carol de anul trecut, care după câte s'a văzut, a avut forma caracteristică, prin prezentarea Bucureștilor și trecutul lui evolutiv, precum și viitorul ce va să vie.

S'a așezat în expoziție machete, care arată primele așezări românești pe locul unde se află azi Bucureștii.

Aceste machete au fost interesante prin vechimea lor de 2-3 mii de ani și caracteristică acelor timpuri.

Publicul bucureștean s'a observat nerăbdător a cunoaște acest trecut al cetății lor natale.

Apoi celelalte pavilioane au arătat în șir evoluția orașului în diferite etape până azi și înca mai mult și proiectele de sistematizare pentru viitor, care în curând vor deveni realitate, sunt într'adevăr lucrări ce nu ne lasă indiferenți.

Dar „Luna Bucureștilor“ a fost potrivită și într'un anotimp, cea mai frumoasă lună a anului: 9 Mai — 9 Iunie când nu numai timpul contribuie la înfrumusețarea și veselia manifestării, ci și sărbătorile religioase și naționale ce le păstrăm

în această lună.

Astfel, a doua zi după deschiderea expoziției, sărbătorim „10 Mai“ cea mai mare zi națională a poporului românesc. În cadrul „Lunii Bucureștilor“ de sigur că această manifestare va deveni mult mai fastuoasă, la care vor putea să simtă bucuria nu numai bucureștenii, ci și mulți provinciali.

Manifestările din această lună fiind încadrate într'un program bine chibzuit, va face ca orașul în întreaga această lună să fie în continuă veselie și sărbătoare.

Vor putea și bieții oropsiți de funcționari și muncitori să-și descrețească frunțile a sistând la spectacolul invesilitor al „Lunii Bucureștilor“.

Meritul mare pentru inițiativa și organizarea sărbătorii Bucureștilor se atribuie d. lui primar general Donescu, cu atât mai mult, că d-sa s'a gândit să creeze și avantajii vizitatorilor atât pe C. F. R., reducând tariful cu 75% (nici nu se putea mai mult), cât și pentru întrebuințare și cantonare, stabilind cu restauratorii și patronii de hoteluri să facă și aceștia reducere de 10% și 20%.

Felicităm pe d. primar general Donescu și pe colaboratorii d-sale și dorim ca „Luna Bucureștilor“ să-și atingă scopul cât mai în plin în toate țeturile urmări.

„RASARITUL NOSTRU“

Ce-i trebuie unui surdo-mut?

Înainte de toate, o bună instrucțiune

de E. RUBENS-ALCAIS, Președintele Soc. naționale de surdo-muți din Paris.

Problema dreptului la muncă a surdo-mușilor amenință de a deveni tragică.

În primul rând, Statul și Administrațiile municipale sau departamentale nu au abrogat încă regulamentele stupide cari interzic surdo-mușilor accesul în funcțiunile pe cari le-ar putea foarte bine îndeplini.

Foarte puține progrese și la industrii... Totuși nu mai cunoaștem deloc lucrători tăcuți, calificați în metalurgie, cari să fie actualmente șomeri. Aceasta se datorește fără îndoială unei recente abundente în oferte de servicii. Din contra, situația lucrătorilor cismari și în special tâmplari este staționară și lamentabilă. Aceasta trebuie să

servească de îndreptare acelor cari își asumă responsabilitatea de a alege o meserie tinerilor noștri frați.

Până în prezent, se părea că diversele ramuri ale imprimăriei conveneau deosebit de bine, întrebuințării surdo-mușilor. Din toate vremurile, se aflau numeroși tipografi în lumea celor tăcuți. Ori, mi s'a raportat de curând că într'o mare imprimărie care întrebuințează actualmente patru tăcuți, s'a luat hotărârea de a nu se mai angaja surdo-muși. Și-au dat seama că randamentul unui lucrător tipograf surdo-mut ar fi inferior celui unui lucrător care aude; nu din cauza infirmității sale, ci

din cauza că nu cunoaște destul de bine limba franceză.

Intr'adevăr, surdo-mutul părește școala cu un bagaj intelectual atât de ușor, încât este cu totul incapabil de a ghici în text cuvântul rău scris și încă mai puțin de a îndrepta greșala de ortografie care i-a scăpat autorului, lucruri cari fac toate parte din activitatea tipografică. Tot din cauza ignoranței lor, surdo-mușii comit mult mai multe greșeli de compoziție decât colegii lor, s'a remarcat în această casă, și cum mâna de lucru nu lipsește în acest moment, nu se vor mai angaja surdo-muși în această mare imprimărie.

Cu aceasta atingem fondul chestiunii.

Multă vreme, institutele de surdo-muși s'au mândrit cu aceea că au reușit a da o meserie elevilor care le dă posibilitatea de a-și câștiga existența. Aceasta era și mai este încă, scopul suprem al pedagogilor noștri. După părerea lor, nu este nevoie să se încerce creierul ti-

nerilor surdo-mușii cu cunoștințe de ordin general, privitoare la gramatică, stil, istorie și geografie, ci trebuie să învețe cât mai curând să lucreze la rândea, să coase sau să bată tâlpi!

Pe când peste tot lumea se plânge de programele de studii prea încărcate, surdo-mușii cari nici nu au un program de studii bine stabilit, primesc cunoștințele generale din ce în ce mai slabe, în așa fel încât aceasta sfârșește prin a-i vătămă în exercițiul meseriei lor!

De altfel, surdo-mușii sunt de acord pentru a declara lungile ore de învățatură la școală sunt adeseaori pierdute, fie prin aceea că surdo-mutul îmbrățișează o altă carieră la eșirea din Institut, fie că cunoștințele rudimentare primite sunt de așa calitate, încât nu-i conferă decât gradul de ucenic la un patron.

Profesorii spun: „ceace îi trebuie unui surdo-mut, este o meserie“, însă surdo-mușii bazați pe experiența lor personală, sunt de părere că profe-

sorii de surdo-muși trebuie să-și îndeplinească întâi ei bine sarcina lor, care este de a da o cultură generală și completă elevilor lor. Aceasta cultură generală le este indispensabilă, mai mult chiar decât celor cu auzul normal. Nu există nici un surdo-mut, oricât de grosier ar fi, care să nu se fi simțit jenat, rușinat de a depinde de unul care aude, fie pentru a scrie o scrisoare, sau pentru a îndeplini orice alt demers al vieții cotidiene, toate acestea pentru că nimeni nu și-a dat osteneala de a-l instrui cum trebuie.

Noi surdo-mușii, credem că atunci când vom primi cu toții instrucțiunea minimă pe care o sancționează certificatul studiilor primare (da, ne aflăm în 1937!), vom fi mai apti de a primi învățământul unei meserii și ne vom impune mai mult față de patronul și de colegii noștri. Numai cu acest pret, vom putea dărâma prejudecățile cari ne înăbușă și cari amenință de a ne răpi cu totul dreptul nostru la muncă.

Elena Dragomir

Urmare din pag. 1-a

exemplul unui egoism jertfă, nici un avânt, nici roce, o femeie sărmană se jertfește pentru un copil străin.

Se vor găsi și acum „ințelepți“ fără suflet care să cântărească cu balanța cămătăreasă jertfa femeii și să o acuze că și-a părăsit datoria către casa ei, către copilașii ei, murind „inutil“, pentru a salva un biet surdo-mut!

Vor fi aceiași oameni care nu înțeleg nici o

un elan sufletească. Dar pentru ceilalți, pentru cei care nu-și precupețesc sacrificiile, pentru care viața nu este o negustorie în care totul se soldează prin debit și credit, Elena Dragomir rămâne un simbol!

Și visez pe marginea liniei ferate un chip în piatră care s'o înfățișeze în clipa efortului sublim și... inutil.

Manoil Grigoreanu

Mămăliga lui Moș Ilie

Cu mulți ani în urmă, locuia în orașul nostru un cojocar bătrân, dar foarte destoinic, pe care îl chema Ilie Pandelea. Oamenii însă nu îi spuneau decât Moș Ilie. Moș Ilie locuia în marginea orașului, într-o căsuță mică aproape țărănească. Casa se compunea dintr-o cameră mare unde locuia Moș-Ilie și în jurul ei erau încă două camere mici, una pentru găina și una pentru cățelul său. Moș-Ilie în bucătăria sa, care era foarte spațioasă. La gospodăria lui Moș-Ilie se găseau găini un cocoș, un câine, o pisică și o droaie de calfe și ucenici. Cum baba lui Moș-Ilie murise cu mulți ani în urmă, gospodăria sa era purtată de ucenici. Unul târguia, altul făcea de mâncare, unul deretica, altul vedea de grădină, așa că după cum vedeți, gospodăria mergea sirună. Și trebuia să meargă gospodăria strună că alt cum nu mai scăpau bieții ucenici de gura lui Moș-Ilie, care pentru o nimică toată era în stare să bodogănească o zi întreagă.

Printre ucenicii lui Moș-Ilie se pripășise și un băiat surdo-mut pe care îl luase la învățătură de la o văduvă săracă. Pe surdo-mutul acesta îl chema Petrică. El era foarte harnic și conștiincios. Însă ca toți ceilalți ucenici, avea și el împărțite treburile pe la gospodărie. Așa că lui îi revenea treaba de a aduce apă de la un puț aflat în fundul grădinii, de a tăia lemne, a face focul, a deretica curtea etc.

Într-o seară făcându-i se lui Moș-Ilie pofta de brânză de oi cu mămăliguță, spuse ucenicului cu aprovizionarea.

— Mai Sandule, ia dă fuga în târg și adă niște brânză de oi, dar știu... clasa'nțăi să fie. Ucenicul nașteptă să i se spuie de două ori și o sbuchi. Apoi trimise Moș-Ilie pe Petrică după apă, iar pe alt ucenic să facă focul. Petrică luă găleata și se duse la puț. Scoase apă, bău și el din ciutură apoi își umplu găleata. Dar întâmplarea făcu ca odată cu apa să aluneca în găleata lui Petrică și un broscoi din cei mai cari. Broscoiul văzându-se scos din puț pe nepusă masă, și aruncat în găleată, începu să se zbată și să sară prin căldare de parcă îl apucase furiele. Dar cum afară se întunecase, bietul Petrică nu-l văzu, iar de auzit nici vorbă nu putea fi. Broscoiul sări ce mai sări prin găleată, apoi se prinse cu lebele de dinainte de marginea ei și cu ochii holbați își aștepta resemnat soarta.

Cum ajunse Petrică în casă, umplu ceaulul cu apă și-l puse pe plită. Ceaulul de mămăligă era așa de mic încât cuprindea întocmai 12 ocale de apă. Deci Petrică vărsă în el toată găleata cu apă și împreună cu ea și pe broscoi. Broscoiul stătu și în ceaul liniștit o bucată de vreme, dar dela un timp simțind că apa câștigă în temperatură, începu să se cobâltaie prin ceaul.

Moș-Ilie cocoșat pe masa de lucru, și dornic cum era de a mânca mai repede brânza proaspătă adusă, tresu cu urechea la ceaul. Apoi înfierbându-se și mai tare, broscoiul începu să sară nebun prin ceaul, încât arunca apa în toate părțile pe plită.

Iacă mă! Fierbe apa. Hai toarnă faină în ceaul!

Ucenicul bucătar se cam mira

el. I se părea lui să apa începu să fiarbă cam prea de vreme. Dar cu Moș-Ilie nu prea putea să facă vorbă lungă. Răsturnă deci în ceaul, cam o jumătate covetă de faină și se puse să aștepte până va fierbe faina. Mă veți întreba poate și pe bună dreptate cum de ucenicul bucătar nu văzu broasca în ceaul. Vedeți asta nu se putea, fiindcă începând din podul casei se prelungia până aproape deasupra plitei o harmoață mare și largă, așa cum se vede și acuma la unele case dela țară. Așa că ucenicul bucătar ori și ce treburi ar fi avut la plită, trebuia să se bage și el cu capul în harmoață unde era întuneric besnă. Deci vedeți și d-stră, că nu avea cum să dea cu ochii de broscoi. Apoi din ceaul îngroșându-se de faină turnată, îl închise pe broscoi, care nu mai putea să sară ci din când în când doar își mușcă făcea vânt să iasă din mămăligă. Însă toate opinteliile iau fost zadarnice.

Moș-Ilie socotind dela timp că faina a fierd destul, se dădu jos depe masă și se duse să mestice el mămăliga, fiind mare meșter în a pregăti mămăliga pentru brânză. O mestecă el până ce crezu că e dejuns, apoi muie un lingurot în apă, topi frumos și ajutorat de ucenicul bucătar răsturnă mămăliga pe masă. Ucenicii și calfele erau numai ochi și nări. Deabia așteptau să imbuce mămăliga aburindă cu brânză. După ce răsturnă mămăliga, Moș-Ilie luă o sfoară și începu să taie mămăliga în calupuri pentru calfe mai mici, iar pentru ucenici mai mici. Dar cam într-o margine a mămăligii i-se opri sfoara în ceva mai tare decât mămăliga. Se cam miră Moș-Ilie de asta. Dar crezând poate că o fi vreun bot de faină ne mestecat, trase cu amândouă mâinile mai vartos de sfoară, la fel cum ar trage de un ferestruu. Mămăliga cedă. Colupul despărțit frumos, fiind cam în margine se dădu peste cap, iar din el răsări un cogeamite lăboi de broască.

Calfele și ucenicii întinseră gâturile și se uitau trăsniți la lăboi. Moș-Ilie se uită și el, dar nu-i veni să creadă ochilor, miop cum era, dădu fuga și-i luă și a doua pereche de ochelari.

— Na nenorocitul, batăte D-zeu să te bată, ne-o făcuși: ai?!

— Dobitocule, mongășătule, nelegiuitule, și câte și mai câte alte bâzdigăniț șiau din gura lui Moș-Ilie și se spârgeau în capul lui Petrică ce se uita ca un căzut din lună la piciorul broștei.

Se întreba și el cum de a ni merit broasca tocmai în mămăligă.

— Hai! Te uiți nepricipositu-le la isprava ce-o făcuși?

— Ne dai să mâncăm carne de broscoi; ai!

Petrică nu pricepe ce-i spune Moș-Ilie însă totuși el e vina de a nemerit broscoiul în mămăligă. Calfele și ucenicii ceilalți se mai uitară ce se uitară la piciorul broștei apoi când văzură pe moș-Ilie că scoate din alt calup și restul broștei, se puseră pe un răs de se scutură toată bucătăria. Moș-Ilie deși mănios foc, se puse și el să rădă împreună cu ceilalți de isprava lui Petrică, ce se uita năuc la el.

Dela această întâmplare calfele și ucenicii puseră lui Petrică numele de Petrică-Broască și așa i se spune și până azi.

AURELIAN POPOVICI

Statul Maghiar și Surdo-Muții săi

— O invitație semnificativă. Spionaj și propagandă maghiară liberă la noi. Guvernul d. Tătărescu nu are nimic de zis? —

Asociația surdo-muților din Ungaria cu sediul la Budapesta IX., Bul. Francisc No. 2—4, într'un palat splendid cu 5 etaje construit și apoi dăruit de stat surdo-muților, ne invită la jubileul lor național și la al 25-lea congres fixate pentru 19—22 August 1937.

Invitația este redactată în cele 3 limbi mondiale: franceză, engleză și germană, alături de limba maghiară, și din ea desprindem limpede că este opera unui foarte abil și activ birou de propagandă, — mai ales contra României de azi, declarată în vremelnică situație geografică-politică, ca fiind lipsită de unire și de voință sufletească națională, — spune Budapesta, — își va ispăși propriile păcate la prima ocaziune serioasă. Până atunci, adică până la refacerea Ungariei Mari, viitorul fără șanse, somajul și lipsa de bani vor continua să lovească nemilos în soarta maghiarilor-surzi și totodată în soarta crudă a surdo-muților maghiari din Ardeal și Banat. Toți acești frați surdo-muți trebuiesc mobilizați în România pentru sfânta cauză națională maghiară, iar surdo-muții de origine români trebuiesc câștigați de NEUTRI dacă nu de simpatizanți în vederea înlăturării marelui ideal maghiar. Și acest lucru se poate realiza cu ocaziunea serbării naționale de Sf. Ștefan la 20 August 1937, când delegații români se va dovedi negru pe alb că guvernele lor din București nu fac nimic util pentru ei, pentru familiile și copiii lor, că statisticele ministerelor sunt fictive și că autoritățile administrative își bat joc de ei șicamându-i și maltratându-i pe toate cărările și cu toate ocaziunile posibile, spune invitația Budapestei, semnată de Vértess Imre și de Neugebauer Friedrich domiciliați în Budapesta V., strada Csáky No. 53 etajul IV ușa 4.

Se va da o îngrijire specială delegațiilor străine, ce se vor bucura de o reducere de 75 la sută pe căile ferate maghiare, li se va rezerva locuri speciale la serbările naționale de ziua Sf-tului Ștefan, — primul rege al Ungariei milenare, — vor fi găzduiți pe prețuri derizorii, li se va arăta Capitala cu muzeele, grădinile publice cu insula Margareta și vor participa gratuit la reprezentații teatrale cu caracter naționalist din care se vor putea convinge lesne că Ungaria nu poate trăi în formația sa de azi.

Așa dar congresul surdo-muților din Budapesta având un caracter esențialmente iredentist, iar serbările jubileului său de 25 de ani fixate deodată cu serbările naționale dela 20 August fiind opera guvernului iredentist maghiar Daranyi și a Ligii maghiare revizioniste și îndreptate contra României noastre este logic și natural că Asociația surdo-muților români refuză de a fi prezentă la asemenea manopere vătămătoare în primul rând propriilor inte-

rese vitale ale Ungariei.

Ne surprinde foarte mult faptul că guvernul din Budapesta este liber, ba chiar sprijinit, în opera sa de propagandă criminală în România prin agenții săi speciali, în vreme ce pe noi guvernul Tătărescu și cenzura ne oprește să ne spunem pe față păsurile noastre și să reacționăm pe față contra elementelor ticăloase și corupte din administrațiile publice, ce sunt gata întotdeauna să vândă țara și neamul spionilor minoritari din România pentru un blid de linte. Ne mai surprinde faptul că de câteori este vorba ca românii de sânge să protesteze contră multiplelor fărâdelegi comise de guvernul Tătărescu sub scutul dubios și contestabil botezat „ACT DE GUVERNAMENT“, de ațâtea ori sunt imediat mobilizate regimente întregi de jandarmi și de sergenți de stradă, în vreme ce minoritarii din România sunt lăsați să-și continue cu forțe unite și reimprespetate acțiunile lor criminale de spionaj și de subminarea sfintei noastre unități naționale pe toate cărările, dând întotdeauna grase sperțuri ticăloșilor de funcționari administrativi ce sunt chemați să vegheze și să supravegheze ordinea publică.

După cum suntem siguri că guvernul Tătărescu habar nu are de propaganda surdo-muților din Budapesta, ce o fac în România cu ajutorul și după directivele guvernului Daranyi, cu toate ocaziunile nu numai cu ocaziunea congresului și jubileului despre cari vor-

bim aci, tot așa de siguri suntem că nimeni la noi nu se interesează de instrucțiile secrete ce să dau zi cu zi tineretului minoritar din România, cum trebuie să procedeze ei față de românii băștinași în ceasuri de grea încercare pentru neam țară și tron.

Nu cu vorbe goale diplomatice, nici cu polemici prin presă zilnică, se poate rezolva radical și odată pentru totdeauna o problemă minoritară alimentată și sprijinită pe dinafară, — cum este cazul la noi cu ungurii ce nu vor să învețe nimic din propriul lor trecut și prezent. Evident că pentru înlăturarea acestor elementar lucru trebuie un guvern și un corp legiitor cu adevărat al neamului și al țării și nu al unui partid politic cu singura chemare reală de a se îmbogăți el și toată șleahta sa în detrimentul țării. Și tot așa de evident este că în România de mâine funcționarul administrativ trebuie să fie cu adevărat funcționar liber și suveran, nu sluga plecată a haimanalelor și ticăloșilor din partidele politice.

Când această Românie va fi înlăturată bețivii, stricații și speculanții din Budapesta, nu vor mai avea curajul să asmută pe puținii unguri din România, nici să profeseze revizionism și nici să se mai atingă de noi. În aceeași vreme vor fi silii să dea depline drepturi civile și politice fraților noștri Români din Ungaria de azi.

Iată răspunsul nostru la invitația Budapestei.

GHEORGHE SIBIANUL

Succesul ziarului nostru

In sfârșit putem înregistra cu bucurie și satisfacție că lupta noastră de luni de zile pentru desființarea școlii de băeți surdo-muți din Focșani—condusă de un om-neom — și cea din București de sub conducerea diplomatului (!) Ion Cirăonescu, a fost încoronată de deplin succes. Ambele școli sunt desființate pe ziua de 1 Iulie 1937.

Revenim cu amănunte în numărul viitor.

„RĂSĂRITUL NOSTRU“

EXPOZIȚIA DE ARTA TACUTA

VIZITAȚI EXPOZIȚIA DE PICTURA ȘI SCULPTURA A SURDO-MUȚILOR ORGANIZATA DE SOCIETATEA SURDO-MUȚILOR LA SEDIUL EI DIN SPLAIUL UNIREI No. 9 Et. II. EXPOZIȚIA ESTE DESCHISA DELA 23 MAI — 23 IULIE A. C